

1277 19. Nov. 1888: 1. Beh. af Lovf. om en Bonusubbetal. til Interess. i Livrenteanst. 1278

andres, til at svare til, hvad der virkelig maa siges at være retfærdigt efter Dødelighedsforholdene. Jeg tilstaar, at jeg for mit Vedkommende aldeles ikke kan slutte mig til en Udtalelse, som den, der staar her i Lovforslagets Motiver, at det vilde være farligt at forandre Tarifferne, fordi det viste sig, at de ere for dyre for Livsfor sikring, men derimod snarere for billige for Livrente. Der er aldeles ikke Spor af Grund til, at de, der tegne Livsfor sikring, skulle betale for dem, der tegne Livrenter. Ja, jeg vil endog-
 saa gaa et Skridt videre og sige, at skulde man i og for sig favorisere Noget, skulde det snarere være Tegnerne af Livsfor sikringer end Tegnerne af Livrenter, for Tegning af Livsfor sikring repræsenterer dog i Reglen Opsparelse af Kapital, som er nyttig for Samsundet, medens derimod Tegning af Livrente som oftest eller meget ofte repræsenterer en Fortæring af Kapital, som altsaa er ubølgdig for Samsundet. Men det, jeg forlanger, er ikke, at den Ene skal betale for den Anden, men at man overhovedet, naar det Tidspunkt kommer, da man kan anse det for tilraadeligt, og Erfaringerne ere tilstrækkelig sikre til at komme ind derpaa — at man da virkelig regulerer Tarifferne saaledes, at hver betaler for sig.

Naar der nu er Tale om Udbetaling af Bonus, tror jeg ogsaa, det kan siges, at man i saa Henseende er gaaet overordentlig forsigtig frem — og dette billiger jeg — idet man indskrænker sig til i Virkeligheden kun at udbetale $\frac{1}{2}$ af det, som man efter Beregningen kommer til er opsparet. Det er aabenbart meget forsigtigt, men jeg skal ikke indvende Noget imod, at man overhovedet har været forsigtig. Jeg kan dog forsaavidt slutte mig til den sidste ærede Tale, som ogsaa jeg for mit Vedkommende kunde ønske nogen Udvidelse af denne Udbetaling af Bonus. Jeg vil ikke absolut paastaa, at jeg ønsker, der skulde udbetales flere Procent, skjøndt jeg forsaavidt nok tror, man kunde gaa noget videre; thi jeg siger med Hensyn til disse Forhold: Hellere for forsigtig end det Modsatte, men dermed ønsker jeg, at man gaar noget videre, idet jeg tror, at den Bestemmelse, der indeholdes i § 1 Nr. 2, at Forsikringen skal være indbesat i Risikoen den 1ste Januar 1889, er urigtig. Det er aabenbart Tilfældet, at efter Ligefremme Retfærdighedshensyn burde Tilba-

gebetalingen af Bonus tilkomme alle dem, der overhovedet i disse Aar havde bidraget til Fremkomsten af Overskudet. Jeg skal imidlertid indrømme, at der kan være praktiske Bønskeligheder forbundne med at gennemføre dette, naar man gaar mangfoldige Aar tilbage, og navnlig indrømmer jeg, at der er en Grændse, man fornøftigvis kan sætte, og det er den, at al mulig Udbetaling af Bonus ophører, saa snart der er Tale om, at hverken den, der har for sikret, eller den, der er bleven for sikret, lever længere, altsaa saaledes, at Udbetaling til Arvinger ikke finder Sted. Men derimod vilde det forsaavidt være korrekt, at der skete en Udbetaling af Bonus ikke alene i de Tilfælde, hvor der endnu er Risiko tilbage for Livrenten, men ogsaa i det Tilfælde, hvor overhovedet den, der har indbetalt Summen til Livrenten, lever endnu. Vil man endelig gjøre en Indskrænkning i dette af praktiske Hensyn, fordi det vilde blive altfor vidtløftigt, mener jeg dog, man i hvert Fald ikke burde sætte Grændsen længere tilbage i Tiden end til 1885, altsaa den Periode, for hvilken man vil udbetale Bonus. Efter dette Lovforslag vil det jo gaa saaledes, at naar en Mand f. Ex. har for sikret sin Hustru, og hun lever, saaledes at der altsaa endnu er Risiko for Livrenten, vil han og hun faae udbetalt Bonus. Har derimod en Mand for sikret sin Hustru, og hun f. Ex. er død eller dør den 31te December 1888, er der ikke længer nogen Risiko for Livrenten, og saa vil altsaa Vedkommende ikke faae nogen Andel i denne Bonus. Han har dog ligesuldt som Enhver af de Andre bidraget sin Del til Overskudet, og der er kun den Forskel mellem ham og den, som faar udbetalt Bonus, at han aldrig nogeninde kan faae en Dres Nytte af det, han har betalt, medens de Andre dog maa faae mere end fuld Valuta derfor. Dette forekommer mig at være en Uretfærdighed, thi er der Folk, for hvem der er Billighedskrav til Stede, er det dem, som have bidraget meget Betydeligt til det Overskud, som Livrenteanstalten giver, og som aldrig paa nogen som helst Maade faae Noget for det, de have ydet. Det er dem, som allerførst burde have Noget, og dem har man udeladt, det forekommer mig at være uretfærdigt. Hvor store Summer man, hvis man optog denne Tanke, vilde komme til at yde til Udbetaling,